

[Ole Vig Jensen]

get, at det er der god grund til også for at sikre, at der er det, man kunne kalde et sikkerhedsnet under de unge, som går ind og dyrker eliteidræt i en væsentlig del af deres ungdomsår.

Ministeren har foreslået selve institutionen Dantop som det sted, hvorfra tingene skal organiseres. Det vil vi nu godt have lov til at se nærmere på i udvalget, også med henblik på sammensætningen af dem, der skal have ansvaret for styringen på området. Det egner sig, synes jeg, udmærket til et udvalgsarbejde.

Et felt, der ikke er berørt, og som jeg mener bør fremhæves her, er, at der på dette felt såvel som i den brede, folkelige idræt er behov for også at øge forskningen på området. Vi ved, at omkostningsmæssigt, både menneskeligt og også økonomisk, er der både i eliteidrætten og i den folkelige idræt behov for at søge det forhold ændret. Det tror vi bedst vi kan gennem forskning, og vi glæder os i øvrigt over, at der bl.a. på folkelig basis allerede er etableret en vis forskning.

Vi har altså grundlæggende den opfattelse, at det er den brede, folkelige idræt, der først og fremmest skal have vores bevågenhed, men vi tror på, at der er så megen grøde i den del af samfundets funktion, som knytter sig til den folkelige idræt, at den nok skal klare sig, og derfor gælder det nu om at få afgrænset, på hvilke områder vi skal give eliteidrætten en placering med samfundets støtte. Det går vi til udvalgsarbejdet med.

Bente Juncker (CD):

Gennem 1970'erne mødte dansk idræt adskillige nederlag ved internationale konkurrencer. Der bredte sig en misstemning i befolkningen. Kan det virkelig være rigtigt, at Danmark skal klare sig så dårligt? – hed det. Det danske fodboldlandshold havde forrygende succes i kvalifikationsturneringen frem mod sommerens EM i Frankrig. Hele den danske befolkning var på barrikaderne for at støtte vort hold. Disse to erfaringer viser, hvor vigtig idrætten og ikke mindst eliteidrætten er i mange danskeres hverdag. Derfor glæder CD sig over, at det er en minister fra vort parti, der giver redegørelsen for eliteidrættens fremtid. Vi glæder os over, at den nuværende kulturminister viser, at hun

også er sportens minister og ikke alene minister for det, man traditionelt kalder finkultur.

Ofte omtales eliteidræt med en lidt nedladende tone, ikke fordi man ikke glæder sig over den enkelte idrætsudøvers præstationer, men snarere fordi det her med konkurrencer og stræben efter at blive bedre end andre hos nogle politikere er noget meget odiøst. CD glæder sig over, at regeringen med denne redegørelse også tør gøre op med den falske lighedsfilosofi. »Der er ikke nogen, der må være bedre end andre«, har det tidligere heddet. Nu er en helt anden tone kommet frem: vi skal også støtte dem, der yder de store præstationer. Det glæder vi os over. Det gør vi bl.a., fordi der ikke er en modsætning mellem den brede idræt og eliteidrætten, snarere tværtimod. Det er bestemt heller ikke en underkendelse af den brede idræt, der ligger bag ønsket om at støtte eliten. For støtte til den brede idræt taler såvel socialpolitiske som kriminal- og sundhedspolitiske argumenter.

Men der er yderligere argumenter for konkurrence- og eliteidræt. Både elite- og konkurrenceidræt giver en psykologisk ballast. Man lærer, at nogle gange taber man, og nogle gange vinder man; man lærer at håndtere et nederlag. Konkurrenceidræt medvirker til mellemfolkelig forståelse. Endelig vil eliteidrætten være en kulturel oplevelse for mange. Den kulturelle oplevelse, en eliteidrætspræstation er udtryk for, kan ofte sidestilles med oplevelser, som andre mennesker har ved musik, teater eller litteratur. Der er således mange grunde til at støtte eliteidrætten.

Kulturministerens redegørelse bygger i høj grad på den betænkning, der er kommet om eliteidrætten. Jeg skal ikke her nævne konklusionerne, de er nævnt i redegørelsen; jeg skal blot sige, at betænkningen peger på forbedringer på tre områder: bedre instruktion, centralisering af en række støttefunktioner og bedre mulighed for at kombinere idrætsudøvelse med arbejde og med uddannelse.

CD er enig i, at den gode vilje alene ikke hjælper på disse problemer. Derfor støtter CD tanken om den selvejende institution, Dantop, der skitseres i redegørelsen. Vi er enige i styringsmåden. Vi mener, at det må være idrætsorganisationerne selv, der skal planlægge eliteidrætsarbejdets udvikling.